

Publicerad 2010-02-21 18:59 av Alva Johnsson

Allting har sin tid

I dödens närhet

Gammelman

Likt gammelman stapplar han långsamt och segt och benet det slänger och slår
och ansiktet härjat av åren som blekt både panna och silvergrått hår.

MEN uti sitt sinn är han alltjämt ung och slänger kanhända en blick
Mot fagra små jäntor, fast kroppen är tung och tänker på åren som gick

Då svängde han ungmön i valsen så lätt, och tryckte en brud mot sin barn
Att ta för sig av livet, ja det kändes helt rätt, när hans kropp den var ivrig och varm

Men åren de svann och ungmön med dem, och snart satt han ensam och tyst
Då plocka han fram dem, en efter en , som han kramat och ivrigt kysst.

Men det fagra var borta och kilona fler och han satt på sin ljugbänk och njöt
När han såg Henne falla från tronen ner, denna ungmö som en gång vart söt.

O, tacka min Gud, att jag helt slapp ifrån, både käringar , rynkor och tjat
Jag bestämmer min tid, jag känner ej tvång, sa gubben och glömde allt hat

För ska sanningen fram blev han sviken en gång, av en ängel med gyllene hår
Han fick sona sin stolthet med sorgesång, som han sjungit i alla år

Så en dag föll han kull, och blev liggande still, och hans hjärta knappt orka slå
Då kom det en kvinna som rusade till, och han hjälptes att stapplande gå.

Den kvinnan var gammal och rynkig och böjd, men dragen , dem kände han väl
Och änglarna sjöng uti himmelens höjd, när hon slöt honom tätt till sin själ

Så förenades båda till slut ändå, där de höllo varandra så hårt
Men trots att dimmorna skingrats och himlen var blå, så blev deras lycka så kort.

För döden så kall skulle skilja dem åt, när hans hjärta slutade slå
Han forslades bort, hann ej säga: Förlåt! Och kvar stod hon ensam och grå.

Av detta vi lär oss att fånga vår vind, om än den är stark som en storm
För livet det flyr lika snabbt som en hind och kärlekens kraft är enorm.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Alva Johnsson med Poeter.se id #32474 innehar upphovsrätten